

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: KJÆRE VÆRSLEVSKE VENNER

Citation: Aarestrup, Emil: "KJÆRE VÆRSLEVSKE VENNER", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.11.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid54013/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

KJÆRE VÆRSLEVSKE VENNER

Nysted 24de December 1837.

Kjære værslevske Venner! — Tag af mine
 Hænder — det, som I kjender, — den lille
 Gnist af Digterild, som brænder — hvordan
 jeg mig ender og vender, — hvordan i Aaget
 5 man ogsaa mig spænder, — hvor haard end
 Nødden er under mine Tænder, — modtag
 disse Blade, jeg sender; — de muddrede, —
 pluddrede, — forkluddrede — har I ingen An-
 deel i; men desmere i de hjertelige. — vel-
 10 lystigsmertelige, — hyggelige, — ikke altfor
 vederstyggelige, — kortsagt heldige og lykkel-
 lige. — Lad disse Blade kalde tilbage, — Ven-
 ner, de henrundne Dage, — da jeg drak i Eders
 Huus — af det gjæstfrie Kruus, — tog mig en
 15 Priis, Isak, af dit Snuus, — og da Din Thrine
 dækked mig Disken, — med Fuglen og Fisken,
 — med Kniv og Gaffel, — med Viin og Karaffel,
 — Syltetøi og Vaffel, — og Eders Vittighed
 lyste over det landlige Taffel. — Lad disse
 20 Blade kalde tilbage — de henrundne Dage, —
 da Munterhed og Skrantenhed, — Glæde og
 Vrantenhed, — Overgivenhed og Trøstighed,
 — Hengivenhed og Lystighed, — Geburtsdags-
 Thombere og Onsdagswisthen, — Jordbærret
 25 paa Ranken og Abrikosen paa Qvisten, —
 Paaskeægget og Julegrøden, — Maaneskinnet og
 Aftenrøden, — hvert Skud, hvori vi forgrenede,

— hver Glut, som Gud os forlehnede, — os
 meer og mere forenede. — Lad disse Blade
 30 kalde tilbage — de henrundne Dage, — samle
 — det Gamle, — fæste — det Næste, — gjæste
 — det Nye og hvad endnu kan reste, — samt
 anbefale mig paa det Bedste — til alle nord-
 sjællandske Præstekoner og Præste. — Vi leve
 35 her som I sagtens kan tænke, — som en Hund
 i sin Lænke, — en Fugl i sit Buur, — vor hele
 Opmuntring er den gamle Madam Suhr. — Det
 fyger — og ryger, — knærker — og værker, —
 hvæser — og blæser; — istedenfor at leve, jeg
 40 læser; — Brændet er vaadt, — Tørven lugter
 ikke godt, — Brødet raat, — Melkefadet blaat,
 — Børnenes Næser fulde af —; — Alle Blade
 ere faldne af Rosen; — Posekiggerne føle paa
 Posen; — Tiggerunger løbe omkring med Lasen
 45 — om Hasen; — vores Præst er ikke engang
 en Æsel, men et Asen, — og Byfogdens nye
 Seletøi hele Julestadsen. — Men Du, Gudvære-
 lovet, — er lykkelig med dit skaldede Hoved,
 — og med Dig er lykkelig Dine: — Din muntre,
 50 overgivne Thrine, — mere vant til Børn, end
 til Mavepine; — Din nye Frøken, — der, hvis
 du har glemt det, kan lære Dig Brøken; —
 Faster — i Sengens varme Plaster; — Hanne
 — med den kloge Pande; — Nicoline og Emilie
 55 — den ene en Conchilie — den anden en Lilie;
 — Rasmus og Mølle — en Prygl og en Kølle; —
 Jacobus, — der studerer paa sin Globus; — og
 endnu mange, — som ikke mine Riim kan
 lange. — Ja, Du er lykkelig, — det siger jeg

⁶⁰ udtrykkelig. — og Han, som gjorde Dig Marken
grødende, — Svinet fødende, — Dit Hjerte el-
skeligt og glødende, — Han vogte og bevare,
— med sine Engles Jule- og Nytaarsskare —
Dig og Dine, — saavel som mig og mine; — Han
⁶⁵ i det nye Aar os lette, — hvad vi skal bære,
som han har gjort i dette; — Han knytte med
sin Haand — uopløseligen vore Venskabsbaand,
— og blæse paa os med sin Aand!

Alle Dines og Din Ven
E Aarestrup
